

LBRIS

We know
books

Coperta: Luigi C. Popescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, LUIGI CONSTANTIN

Sărac, dar cu pretenții : mutul πzdii /
Luigi C. Popescu. - Craiova : Aius, 2024
ISBN 978-606-092-161-5

821.135.1

© Autorul

Editura **Aius** Craiova, 2024
str. Pașcani, nr.9, 200151
Tel.: 0351 467 471
e-mail: editura.aius@gmail.com
aius.ro

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul
deținătorului drepturilor de autor.

ISBN 978-606-092-161-5

Luigi C. Popescu

Sărac, dar cu pretenții

Mutul πzdii

roman

Cuprins

Capitolul 1 – Adus pe lume	5
Capitolul 2 – Familia	11
Capitolul 3 – Problemele	15
Capitolul 4 – Probleme mai mari	21
Capitolul 5 – Surprizele vieții	31
Capitolul 6 – La tribunal.....	40
Capitolul 7 – Nas în nas cu necazul.....	43
Capitolul 8 – Prietenii	49
Capitolul 9 – Mind fuck.....	58
Capitolul 10 – Concediul	69
Capitolul 11 – Gânduri nevinovate	81
Capitolul 12 – Haosul din cotidian.....	90
Capitolul 13 – Nedreptatea din relație	101
Capitolul 14 – Sentimente	109
Capitolul 15 – Experiențe spirituale	115
Capitolul 16 – Realitatea.....	128
Capitolul 17 – Repaus de gândire	142
Capitolul 18 – Aruncatul vinei	155
Capitolul 19 – Clubul.....	177
Capitolul 20 – Morfina.....	195
Capitolul 21 – Moartea, însoțită de un mesaj	206
Capitolul 22 – Invizibili.....	220
Capitolul 23 – Scrisoarea	246

Capitolul 1 – Adus pe lume

1.

Știți voi cum începe totul între doi oameni... o privire, o vorbă, o informație, o atingere transformată mai târziu într-o îmbrățișare, un sărut și amor... și totul poate lua naștere.

Ghinionul mă urmărise încă de dinainte să mă nasc. Mama mea, Agata, avea deja trei copii și pe mine mă purta în pântece fără să mai știe nimeni altcineva. Gândurile ei erau altele și era dispusă să își asume riscurile chiar dacă sarcina ar fi fost mai dezvoltată decât trebuia. Simion, soțul ei și tatăl meu în același timp, fără să știe, mustăciosul, își dorea mulți copii, își dorea o familie numeroasă și o soție frumoasă, dar, în același timp, menajeră, servitoare – că doar nu degeaba era casnică – și ascultătoare, dând mereu, cu sinceritate falsă, dreptate nemeritată bărbatului, în timpul în care ar fi dat, chiar dacă nu trebuia, a suta mia oară cu mătura în casă și pe pereți, alungând praful care nu apuca să se pună și pânzele de păianjeni care nu apucau să fie țesute.

Cei doi soți stăteau de puțin timp la țară, într-un sat uitat de lume, unde toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Cine i-o fi îndemnat pe cei doi să locuiască acolo cred că glumise și gluma chiar prinsese, căci cel care încercase să le vândă casa construită din chirpici de primii bătrâni ai satului chiar reușise, printr-un noroc chior, să-i

păcălească. Imaginați-vă, un team format din bătrâni care calcă în picioare un amestec lipicios de lut, balebă de cal și vacă amestecate cu apă, ca să obțină niște cărămizi cu care să construiască o casă. Incredibil!

În ziua planificată de mama mea pentru chiuretaj, trecuse prin fața casei o căruță cu țigani – norocul meu că ei au trecut pe singurul drum asfaltat din sat și nu au luat-o pe câmp pe scurtătură. În căruță aveau haine din străinătate, găsite pe acolo pe la gunoi și trimise în țară pentru ca țigăncile să le poată vinde de acasă, pe drumuri cu căruța sau în tarabe, cât timp ei își făceau din nou stocurile, prestând muncă, evident, cinstită.

Agata ieșise la poartă să se uite în căruță și cei trei copii ai ei roiau pe lângă ea. Simion ieșise și el purtând o pălărie pe cap și un pai umed ținut între dinții ronțăiți de carii.

– la zi, bre, se adresă Simion cu glas înalt celui care conducea căruța. De unde le-ați adus?

– Dar de ce vrei să știi, gagiule? primi răspunsul flegmatic. Întrebi să mergi și tu și să faci ca noi? I-auzi fă, spuse țiganul cu o voce acuzatoare.

– Aud, aud, se auzi femeia care stătea în spatele lui, uitându-se ca nu cumva românca să fure ceva de la ei.

– Nu tu, fă, se răsti el. Am zis așa, veeții, și își ridică mâna gesticulând prin aer, indicând o viziune pe care o putea vedea doar el.

– Nu vreau să fac bișniță sau negoț cu haine, interveni Simion. Ferma mea îmi produce mai mult decât suficient mie și familiei mele. Eram doar curios de unde la aduceți, atâta tot...

Tatăl meu își scoase paiul ronțăit și îl aruncă jos lângă poartă. Țiganul părea că-l înțelege, se uita la el înțelegător cu gândul de a-i spune de unde vin acele haine „100% italienești” – gândea el cu mândrie. Când se decise într-un târziu să se laude, Agata vorbi:

– Le vreau pe astea, cu cât mi le dai?

– Dar pentru bebe, nu ei nimic, fă? Alea ți le dau cu doujdemii.

– N-am niciun copil nou-născut, răspunse Agata calmă, dar pe interior indignată din cauza nesiguranței: țiganca voia să dea cât mai mult din marfă sau știa că era însărcinată, printr-un mister de care ea nu avea habar.

Șansa mea la viață a fost datorită acestei țigănci, laudată fie, care a dat-o în gât pe mama mea tatălui meu fără ca ea să știe. Dacă nu m-ar fi vrut, de ce nu m-a dat pe gât atunci când a putut ea? De ce atâta suferință mai târziu, prin chiuretaj, când totul putea zbura în vânt? Să fiu luat și purtat de haiducii hazardului, care luau șansele la potențial și le duceau în neant, adică pe jos, lângă pat.

– Vei naște curând, fă! Ți-am văzut sarcina, ești probabil în două luni jumate, trei. Uite la fața ta, ai deja nas de gravide, făă! la d-icea, acum cât avem că vei avea nevoie și tot vei cumpera.

Simion ciulise urechile și auzi discuția celor două femei. O urmă de interes luase naștere în ochii săi negri și din figura de piatră pe care o avea lângă poartă se transformase în omul grăbit și fâstâcit, cu multe gaze, ca după fasole.

– Agata, hai! Mergem la spital să vedem, spusese el cu o undă de bucurie în glas.

– Vom vedea. Hehe, vom vedea! răspunse el cu bucurie.

Căruța cu țigani plecase în drumul ei și în urmă rămăsese dorința tatălui meu care insista pe treaba cu spitalul nonstop de când auzise discuția femeilor. Iar mama mea se referea la sarcină, nu la greutatea ei...

Au mers la spital și sarcina mamei fu descoperită, iar acum tatăl meu, care mă salvase de inițiativele obscure ale mamei mele, își trăgea încet firele din barbă, din ciocul pe care-l avea sub bărbie în formă de buci, lăsând zâmbetul tâmp să-i iasă la iveală împreună cu mustața deasă cu care se mândrea mai mult decât s-ar fi mândrit vreodată cu copii săi.

2.

În timpul sarcinii, tatăl meu se pusese pe treabă. Vânduse tot ce avea, de la terenurile pe care le deținea până la pădurile care-i fuseseră lăsate moștenire, inclusiv ferma de animale și se mutase, la sfatul insistent al fratelui său, Mario, cu familia de la sat la oraș, chiar în inima capitalei, lângă el, în cartier.

Cartierul în care ai mei se stabiliseră era degradat, murdar și umbros (pe partea unde era apartamentul lor, căci pe partea cealaltă era soare și cald), șobolanii cereau taxă la intrare în scara blocului și te cafteau dacă nu aveai ceva la tine să le dai, săreau oricum la scandal și dacă aveai – metaforic vorbind, dar realitatea era că atunci când intrai în scară întrebai dihania dacă coboară sau urci

tu. Lăsând la o parte cartierul și blocul în care stăteau ei – la parter – unde hoții puteau sări geamul și să fure din casă sau rufele întinse pe sârma la geam, viața părea să înceapă și pentru ei, luând-o de la zero în timp ce așteptau cel de-al patrulea copil.

Până să mă nasc, tatăl meu își schimbase radical poziția în societate, devenise între timp agent imobiliar – slujba pentru care credea el că era făcut, iar mama mea își continua pasiunea pentru croitorie, reparând uneori pe gratis hainele celor din cartier, care erau mai rupte decât ce este în ziua de astăzi la modă. Aparent, totul mergea bine, până când m-au născut pe mine...

Conexiunea prin care percepeam realitatea care-mi înconjură părinții și cei 3 frați ai mei fusesse întreruptă, șocul nașterii pusese în mine o barieră între acum și atunci. Acum se simțea real, atunci devenise ca o ceață prin care nu se putea vedea nimic.

M-am trezit la spital și nu pot să povestesc mai departe, nu-mi amintesc, amintiri prea fragede – aburii uitării le învăluie... Blocajul scriitorului... degetele se înclăștează, dar dacă invoc spiritul naratorului pentru a povesti cum trebuie întâmplarea?

Maestre?

„Yura s-a născut pe 4 februarie 1992 la un spital de stat. Primul om care-l trase afară din pânțele femeii analiză bebelușul ținându-l de piciorușe cu capul în jos. Copilul nu scosese niciun sunet, de parcă era cât se poate de calm. În mintea lui, doctorul care dusesse nașterea la bun sfârșit gândea, printr-o glumă nevinovată, că îl găsisese pe «mutul πzdii». După ce îndeplini procedura celor două palme ușoare date peste fund, copilul începu să râdă pentru un moment și apoi fu dat mamei, care îl primi crispată. Ceilalți trei copii ai ei plânseseră o vreme până să îi ajungă la sân, doctorul își amintea asta foarte bine. Ei bine, noul născut dădu semne de veselie când fu lăsat la pieptul mamei, lăsând tuturor celor de față o impresie a naibii de ciudată.

Doctorul se întreba ce va avea să facă copilul când se va lovi de vârsta maturității și își făcu un nod mental pentru a nu uita trăirea de moment. Mai avea ca pe viitor să îl viziteze pe «mutul πzdii» pentru controalele de rutină, ținut de mama sa la piept și mai apoi de mână.”

Capitolul 2 – Familia

4.

Cu mine, familia s-a mai mărit cu 20%... Credeam la un moment dat pe undeva, prin sinea mea, că tatăl meu avea de gând să-și construiască o brigadă numai din coloana lui vertebrală, din ADN-ul său de neamț get-beget. Dar s-a oprit la 8 copii și probabil se oprise din motivul cel mai plauzibil că își golise toată esența vitală din coloană, ajungând în timp, până să mai cresc și eu, uscat și cărunt. Mama mea, Agata, se pocăise și brusc se decisese să creadă în bunul Dumnezeu din ceruri. Era o prezență de o bunătate de neînchipuit și niciunul dintre noi nu o corectam când ne confunda numele, ni se părea hazliu.

Cu toate acestea, timpul mă adusese în pragul vârstei de 4 ani. Părinții mei se străduiau într-o cameră alăturată să mai facă un copil. Eram deja cinci copii, după mine o mai făcuseră pe surioara mea, Evelina, care avea acum vârsta de doi ani. Ambiția lor pentru familie sau mai degrabă pentru „fructele” vieții, că era plin de semințe deja prin casă, era mare...

Ziua era pe sfârșite, iar eu îmi cunoșteam drumul spre pat și, precum mă obișnuisem, trebuia să fac un ultim drum la baie pentru a nu avea surprize în toiul nopții. Simțeam că plesnește în mine imediat ceva și, când am deschis repede ușa, la început, din cauza întunericului de dinăuntru, am crezut că era un gândac mare care se hrănea din wc, dar

nici pe departe nu era asta și, oricât de mult mi-aș fi dorit să fie acel gândac uriaș acolo, rămâneau tot părinții mei, goi, călare pe wc, îmbârligați cumva, unul într-altul...

– Yura, închide ochii! Ușa! Numai închide ceva. Mama ta se simte rău!

Speriat, am închis ușa fără să scot un sunet și i-am lăsat să-și facă treburile de gândaci pe care le aveau, iar mie îmi trebuia neapărat un loc unde să dau drumul la dop! Prin ultimele mele puteri, am ieșit afară, unde era o beznă aproape totală, unde m-am putut elibera în voie, într-un suflet. Priveam la cerul nopții și deveneam din ce în ce mai ușurat.

9 luni mai târziu de la incident, nu se descoperise cine trăsesese o mică pișare pe scările blocului, dar mama mea născu. Eram deja șase frați și surori, tot parcul de copii era la noi în casă, trebuia să te programezi pe tablă, să tragi un număr la întâmplare din bolul cu bilețele și să-ți aștepti rândul doar pentru a te juca puțin cu scamele de pe covoare și cu ciorapii rupti ai tatei, pentru că jucăriile erau ceva ce noi nu am pupat. În cel mai fericit caz, ne jucam cu oasele care rămâneau de la pește, de la peștele pe care-l tot gătea mama, noi deja, în mintea noastră, vedeam piesele perfecte pentru „Lego”, construind orice nonsens pe care mintea noastră l-ar fi putut născoci din plictiseală.

5.

Când am ajuns la vârsta de 7 ani, mama mea era din nou însărcinată și tocmai născuse. Ce însemna asta, avansau la viteza anul și copilul? Se părea că toată copilăria

mea am văzut-o numai cu burtă. Urma să fim 7 și ei păreau să nu se mai oprească. Grădinița am ratat-o din cauze pe care nu le cunosc și acum parcă mă simțeam în altă lume. Brusc, m-am trezit într-o clasă unde o învățătoare ne-a luat în primire.

Obișnuiam să fiu tăcut, oricum nimeni nu îmi simțea prezența. Părinții mei credeau că sunt mut, prietenii mei din fața blocului credeau la fel și, din milă, se mai jucau și cu mine, nu tot timpul, doar din când în când, două fetițe. Mai în glumă, mai în serios, nu știu de unde atâta amuzament bizar era în capul lor, părinții mă porecliseră „mutulică”. Apoi au încercat să mă strige „Lică” de la „mutulică” și tot așa până oboseau să mai râdă ca proștii. Eram doar mai timid, iar ei mă tratau cu apelativul „mutulică” fără rețineri, deși doctorul le spusese părinților mei că au mai fost cazuri în care copiii au început să vorbească mai târziu, mai ales că investigațiile nu au arătat nimic în neregulă cu mine. Știam că n-am nimic, pentru că doctorul tot reamintea de „cazuri” asemănătoare mie, dar ei trebuiau să se convingă ca nu cumva glumele lor să nu devină adevăr, asta dacă într-adevăr le-ar fi păsat de progenitura lor.

6.

Când am împlinit 10 ani, mama mea a născut din nou, eram deja 8 frați și surori sub un acoperiș cu trei camere. Erau paturi peste tot prin casă, era viață în fiecare pată din apartament, pentru că pe oriunde și oricând se găsea cineva. Părinții noștri erau și nu erau. Pentru că nu mult după ce o născuseră pe Anastasia, ultima noastră soră,

s-au despărțit pe neașteptate. Brusca, nepotrivirea de caracter era prea mare, fiind poate creată din diferența de vârstă pe care o aveau cei doi între ei, de 10 ani.

Tatăl meu era mai mare și îi plăceau distracțiile, barurile, chefurile, cred că și femeile (dar asta nu se știe sigur, e doar o simplă bănuială), iar mama mea trăgea cu casa, cât putea, se ocupa de droaia de copii pe care îi făcuse cu omul pe care nu-l mai iubea de mult. Aveau certuri din ce în ce mai mari, mai dese și mai urâte – în fața noastră și pe oriunde erau împreună. Când îi apucau, făceau circ indiferent că ar fi fost într-un parc, magazin, sediul poliției, în fața blocului sau acasă, scoteau săniile și trăgeau cu cuvinte dure unul după altul. Au decis să se separe, iar tatăl meu să se mute câteva blocuri mai încolo într-un alt apartament unde aveau un chiriaș pe care-l scosese afară pe neașteptate.

Urmase divorțul și treaba cu tribunalul și unii dintre noi trebuiau să aleagă. Am ajuns câte 4 în fiecare parte, așa că eu și încă trei frați ne-am făcut bagajele și ne-am mutat împreună cu tatăl nostru la apartamentul pe care îl avea dat în chirie. Era tot la parter și tot la fel de mare ca și cel în care am stat cu toții.

Adevăratele mele probleme personale cu viața începură după ce aveam la noul bloc unde ne mutaserăm și mă refer aici la noii mei prieteni...

Capitolul 3 – Problemele

7.

Aveam cincisprezece ani și direcția pe care o luase drumul meu era îndoielnică pentru că nu știam dacă era bine ceea ce făceam și anume să stau de „șase”, într-o noapte târzie de vară, alături de încă un prieten, pentru un al treilea prieten de-al nostru, care intrase deja în apartamentul unui vecin pe care nu-l suporta întregul cartier, pe geamul mic și pătrat de la baie. Stătea la parter și noi credeam că acela era norocul nostru, geamul de la baie nu era închis chiar cum trebuia, de fapt, nu era închis deloc, doar apropiat ca să dea impresia că era închis. Băiatul care intrase ne deschisese geamul din spate al apartamentului și ne-am șoptit „perfect”. După un moment profund de analiză 360° a mediului înconjurător, am intrat.

Nu știam după ce să mă uit că nu mai făcusem asta niciodată, adică să merg la furat, și nici ceilalți doi nu știau. Mie îmi era o foame de crăpam, așa că le-am spus în șoaptă celor doi că voi căuta în bucătărie ceva de valoare. Lui Eugen, cel care intrase pe geamul de la baie, când auzise de natura cuvântului „valoare”, începuseră să i se miște urechile și parcă undeva, în fruntea lui lată, se încrețeau ridurile formând un punct difuz, neclar, dar dând impresia că era ceva în mintea lui, pentru că făcea mereu așa când el credea că îi veneau idei sclipitoare. De fapt, și ceea ce făceam noi atunci, tot o idee „sclipitoare” de-a sa era.